

James Rollins
Het Mayamysterie

2011
Uitgeverij XL
Leidschendam

Proloog – Grafrovers

De man vluchtte de steile helling van de berg in de jungle af. Zijn laarzen gleden weg in de drekkige laag natte bladeren en glibberige modder. Kleverige takken en klauwende doorns probeerden hem te verstrikken, maar hij stormde er dwars doorheen.

Mag niet stoppen...

Bij een scherpe haarspeldbocht moest hij uit alle macht inhouden om niet halsoverkop het ravijn naast het pad in te storten. Hij gooide een arm opzij om zijn evenwicht te bewaren en slipte in de modder de bocht om. Zijn andere hand hield het in papier gewikkelde pakje tegen zijn borst geklemd. Ondanks de bijna-val rende hij nog sneller verder. Hij wierp een blik over zijn schouder.

Er raasden nog steeds vuren op de top van de berg. De inboorlingen noemden die plek Montaña de Huesos.

De Bottenberg.

Het was een vervloekte plek die door iedereen werd gemeden. De piek rees op uit het smaragdgroene oerwoud van het schiereiland Yucatan, waar Mexico grensde aan het zuidelijke buurland Belize. Moerasen en diepe valkuilen tartten ieder die in de buurt durfde te komen, en muskieten en steekvliegen teisterden alles wat bewoog. Dichte bossen en klimplan-

ten lagen als een ondoordringbare korst over de berg en beschermden haar ware kern tegen nieuwsgierige ogen. De piek keek uit op een meer waarin krokodillen rondreven als gebarsten houtblokken. Uit het bladerdak van het woud staarden grijze apen met witte gezichten naar beneden, vreemd rustig, als kleine geesten van oude mannen. Elders, op open plekken diep in het woud, beslopen in schaduwen gehulde jaguars hun prooi. Als het regende, en dat deed het vaak, stroomden grote, steile watervallen als gesmolten zilver langs de berghellingen.

Het was een prachtig gezicht.

Slechts weinigen hadden de enorme berg ooit gezien; nog minder hadden zijn hellingen beklommen.

En maar één man kende zijn geheim.

Hij had de waarheid ontdekt.

De Bottenberg... wás geen berg.

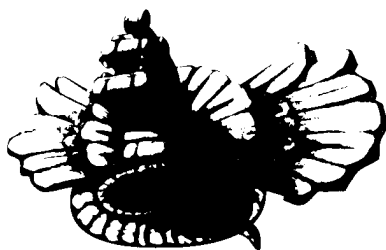
Met zijn pakje stevig tegen zich aan gedrukt haastte de man zich over het paadje naar beneden. De spookachtige apen brulden zachtjes naar hem toen hij voorbij kwam hinken, alsof ze hem aanspoorden nog harder te lopen. Een afgebroken pijlpunt stak uit zijn dijbeen. Bij elke stap schoot er een felle pijn door zijn been, maar hij moest doorgaan. De jagers sloten hem in.

Zijn naam was Henry Bethel.

Dr. Henry Bethel.

Professor Archeologie aan de Universiteit van Oxford.

Samen met zijn zeer gewaardeerde collega's Penelope en Richard Ransom had hij de laatste drie maanden van het regenseizoen opgravingen gedaan op de top van de Bottenberg. Ze hadden een enorme, verborgen voorraad authentieke kunstvoorwerpen blootgelegd: een zilveren jaguarmasker, een kroon van opaal en jade, kleine beeldjes van onyx en malachiet, een gedraaide gouden slang met twee koppen en nog vele andere onbetaalbare voorwerpen uit de klassieke periode van de Mayabeschaving. Ze hadden hun vondst gedaan in een stenen graftombe boven op de berg. Zelfs nu, tijdens zijn vlucht, kon Henry zich herinneren hoe Penelope Ransom voor het eerst in de graftombe werd neergelaten, aan een touw. Het schijnsel van haar zaklamp verlichtte de onderaardse crypte en de reusachtige sarcofaag die erin stond. Boven op de uit kalksteen gehouwen deksel van de doodskist rustte het meest indrukwekkende kunstvoorwerp: een gouden piramide van meer dan een halve meter hoog met op de top een grote, uit jade gehouwen slang, opgerold, maar met gespreide vleugels – als een draak. Het beeld stelde een mythisch wezen voor.

Kukulkan.

De gevederde drakengod van de Maya's.

De graftombe was een unieke vondst.

En het nieuws had zich al snel verspreid.

Aangetrokken door de geruchten over goud en schatten hadden de rovers twee uur geleden, tegen zonsondergang, de aanval ingezet. Onder dekking van de schemering en met behulp van geweren, machetes en geschreeuwde dreigementen hadden de rovers het kamp al snel overmeesterd. Toen de aanval net begon, was Henry naar de tent van de Ransoms gerend en had hem leeg aangetroffen. Hij wist niet wat er met Penelope en Richard was gebeurd. Dat wist hij nog steeds niet.

Hij wist alleen dat hij het pakketje in veiligheid moest brengen.

De Ransoms hadden specifieke instructies achtergelaten.

Hij riskeerde nog een blik omhoog. De vlammen van het brandende kamp waren niet meer te zien.

De aanvallers hadden het hele opgravingsterrein met hun fakkels in brand gestoken; ze hadden zelfs de benzinetank van de generator opgeblazen.

Vanaf de top echode een geweerschot naar beneden. Geschrokken kromp Henry ineen en zijn linkerlaars gleed weg. Zijn benen sloegen onder hem vandaan. Hij viel hard op zijn achterwerk en begon aan een verraderlijke glijpartij over het laatste stuk van de steile berghelling.

Hij zette zich schrap, maar de modderige aarde was te glibberig na de regen van die dag. Natte palmbladeren sloegen hem in het gezicht en halfbegraven rotsen beukten tegen zijn ruggengraat. Een tak van een doornstruik trok een vurig spoor over zijn wang. Nog steeds hield hij het pakje stevig tegen zijn borst geklemd.

De berghelling eindigde abrupt en Henry schoot met een kreet van schrik over de rand. In vrije val, zijn voeten vooruit, schoot hij naar beneden en plonsde in een kleine modderige poel aan de voet van de berg. Het was een ondiepe poel, die ongeveer tot zijn middel kwam. Zijn laarzen sloegen tegen de zanderige bodem en zijn tanden klapten met een luide klik op elkaar. Maar het pakje hield hij nog steeds vast. Hij tilde het boven zijn hoofd om het droog te houden.

Nog een klein stukje...

Het was nog maar een kilometer naar het meer en de boot.

Hij haalde diep adem en probeerde de poel uit te waden – maar zijn benen gehoorzaamden niet. Zijn laarzen zaten tot aan de enkels vast in de modderige bodem van de poel. Hij draaide en trok, maar de zuigende modder hield hem in een onontkoombare greep. Door zijn gespartel zonken zijn benen alleen maar dieper. Hij voelde de modder en het zand omhoog klimmen, langs zijn kuiten tot aan zijn knieën. *Nee...*

Het water steeg snel tot aan zijn borst. De kilte van de poel drong tot in zijn botten door. Hij wist in welk gevaar hij zich bevond.

Drijfzand.

Hij hield het pakje boven zijn hoofd. Wat nu? Tranen van frustratie en angst maakten zijn blik wazig. Op dat moment viel het rationele deel van zijn brein weg en maakte plaats voor rauwe doodsangst.

Henry staarde omhoog naar de vervloekte berg. *Montaña de Huesos.*

De Bottenberg.

En nu zouden zijn botten verenigd worden met al die andere.

Hij was zijn belofte aan de Ransoms niet nagekomen. Nu Penelope en Richard verdwenen waren, kende niemand de waarheid meer. Hij zag de maan over

de scherpe bergkam klimmen en huiverde bij de aanblik. Zelfs die kleine beweging liet hem nog sneller wegzakken.

Modder klom tot zijn middel, het water tot zijn nek. Het geheim zou met hem ten onder gaan.

In het besef van zijn lot rekte hij zijn nek en keek op naar de berg.

Een berg die geen berg was.

Vanuit Henry's dodelijke gezichtspunt leek de waarheid nu zo voor de hand liggend. De scherpe lijnen, de steile hellingen, de stompe top. De berg leek misschien een natuurlijke heuvel, maar Henry wist dat de eeuwen zijn ware hart hadden begraven onder modder, bladeren, klimplanten en kronkelende wortelstelsels.

In gedachten troken scheurde Henry die opgehoopte wirwar weg en legde het verborgen hart bloot. Hij zag de vier zijden voor zich, de negen reusachtige treden en de platte top die naar de opgaande zon reikte.

Een Mayapiramide.

De eeuwenoude constructie lag in de nepberg begraven.

Maar dat was niet het diepste geheim van deze berg. Bij lange na niet.

Henry voelde aan het touw dat stevig om het pakje was gewonden. In gedachten stuurde hij Richard en

Penelope Ransom een verontschuldiging en een smeekbede.

Toen het water tot zijn lippen steeg, proefde hij modder. Hij spuugde en hapte naar adem. Hij zag alles wazig. Er dansten lichtjes voor zijn ogen.

Nee, geen lichtjes...

Ondanks zijn paniek zag hij nu scherper.

Door het modderige oerwoud kwamen fakkels dichterbij. Vlammen flakkerden. Donkere schaduwen vielen weg en onthulden een dozijn krijgers. Ze waren halfnaakt, alleen gekleed in lendendoeken. Hun gezichten waren beschilderd met as en zwarte verf. Sommige kwamen naar voren met gespannen bogen, de stenen pijlpunten op hem gericht. Anderen hielden een geweer in de aanslag.

De jagers hadden hun prooi gevonden.

Uit hun midden drong een grotere gestalte naar voren. De leider van de bandieten. Maar Henry wist dat de mannen net zomin bandieten waren als Montaña de Huesos een simpele berg was.

Ook de aanvallers hielden een duisterder geheim verborgen.

Vanuit de verte hoorde Henry een bekend *whump-whump* echoën. Helikopters spoedden zich naar het brandende kamp. Helikopters van het leger. Henry had voor zijn vlucht nog net een noodsignaal op de radio kunnen uitzenden.

Waren ze maar iets eerder gekomen...

De lange bandietenleider kwam met grote stappen naar voren en liet zich op één knie zakken.

Henry probeerde uit alle macht om het gezicht van de man te zien, maar het licht van de fakkels leek zijn gestalte te mijden. In zijn lange overjas en slappe vilt-hoed was hij meer schaduw dan man.

Hij stak een houten stok met een gemene ijzeren punt naar voren. Henry snapte dat de man hem geen hulp bood om uit het drijfzand te komen. Hij was op het pakje uit. Henry probeerde het snel onder water te trekken, maar hij was te langzaam. De man deed een uitval met de stok en trok het pakketje tussen zijn vingertoppen vandaan.

Henry probeerde het nog terug te pakken, maar het rees buiten zijn bereik.

De bandietenleider kwam overeind. Met een geoffende zwaai vloog het pakje door de lucht en landde in zijn geopende hand. Henry ving heel even een glimp op van knokige vingers met tot punten gevijlde nagels.

Als klauwen.

Toen gooide de man de stok opzij en begon weg te lopen.

‘Bedankt, dr. Bethel.’ Het schorre gefluister had een vreemd accent. ‘U bent zeer vindigrijk geweest.’

Henry legde zijn hoofd zo ver mogelijk in zijn nek,